

Sygn. akt II Ka 218/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszcznych

Protokolant Katarzyna Bojnicka

Przy udziale oskarżyciela posiłkowego K. G. (1)

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2013 r.

sprawy J. G.

obwinionego z art. 107 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 19 czerwca 2013 r. sygn. akt. II W 788/12

o r z e k a :

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty

Sygn. akt II Ka 218/13

UZASADNIENIE

J. G. został obwiniony o to, że :

I. w okresie od kwietnia 2012 roku do 20 czerwca 2012 roku w miejscowości L. w celu złośliwego dokuczenia, zarówno w godzinach dziennych, jak i nocnych, dzwonił na telefon komórkowy K. G. (1), wszczynając z nią awantury oraz nachodził ją w miejscu zamieszkania wszczynając awantury

tj. o wykroczenie z art. 107 kw

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem dnia 19 czerwca 2013 roku w sprawie sygn. akt IIW 788/12

1. obwinionego J. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 107 kw i za czyn na podstawie art. 107 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty

Apelacje od wyroku złożyli obwiniony J. G. i jego obrońca. Apelacje są identycznej treści. Obwiniony i obrońca na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 kk zarzucili zaskarżonemu wyrokowi:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na treść wydanego wyroku, a polegający na niesłusznym, bezpodstawnym, nie udowodnionym konkretnymi i pewnymi dowodami zwłaszcza z biligów telefonów komórkowych nr (...) i nr (...) oraz treści naniesionych (zapisanych na elektronicznym nośniku informacji) rozmów i przyjęciu

a) że obwiniony od kwietnia 2012r. do 20 czerwca 2012r. w L. w celu złośliwego dokuczania zarówno w godzinach nocnych jak i dziennych dzwonił na telefon komórkowy K. G. (1) wszczynając z nią awantury oraz nachodził ją w miejscu zamieszkania wszczynając awantury,

b) błędnych i nie adekwatnych do stanu faktycznego ustaleń i interpretacji wynikających z niepełnej i niewłaściwej oceny zeznań świadków: K. G. (1), E. G., K. G. (2) , P. G. i A. G.,

c) uznanie, że wystarczającym zarzutem wniosku o ukaranie i podstawą do skazania jest ogólnikowe, niedookreślone zarzucenie oskarżonemu czynu w okresie od kwietnia 2012r. do 20 czerwca 2012r. oraz, że obwiniony faktycznie popełnił zarzucane mu czyny i działał w celu złośliwego dokuczania, bez ustalenia w toku postępowania czasu i dat zarzucanych mu czynów oraz, że złośliwie wprowadzał pokrzywdzoną w błąd lub złośliwie ją niepokoił, zwłaszcza, że dowody nie dają podstaw do przyjęcia aby obwiniony dopuścił się takich czynów, a pokrzywdzona i świadkowie nie wskazują na nawet jeden konkretnie uściślony przypadek przestępnego działania obwinionego, przeciwnie obwiniony zaprzecza aby dopuścił się zarzucanych mu czynów i wskazuje, że mógł mieć racjonalne i zasadne potrzeby nawiązywania kontaktów z żoną, za jej pośrednictwem z córkami i synem P. G., choćby z racji utrzymywania więzi rodzinnych i gospodarczych oraz rozwiązywania bieżących aktualnych problemów, a przecież w takich sprawach - jak wynika z przeprowadzonych dowodów - do obwinionego telefonicznie zwracała się jego żona - pokrzywdzona K. G. (1), zapraszano nawet obwinionego do domu pokrzywdzonej i miał prawo tam przebywać z racji nabytych służebności.

d) z zeznań świadków i pokrzywdzonej , a także wyjaśnień obwinionego jednoznacznie wynika, że nie można obwinionemu udowodnić aby kiedykolwiek, w jakimkolwiek dniu lub w nocy, w okresie objętym zarzutem dopuścił się zarzucanego mu czynu , a także wymienić choćby z jeden przypadek i treść lub fragment przebiegu "awantury".

e) poprzez niesłuszne zrównanie zarzutu oskarżenia wyrażającego się wyrażeniem „ ... w celu złośliwego dokuczania...” , z ustawowym wyrażeniem " zawartym w art. 107 kw „... złośliwie wprowadza ją w błąd lub w inny sposób złośliwie ją niepokoi." i uznanie obwinionego w oparciu o taki zarzut winnym, nadto w sytuacji gdy brak jest przekonujących i pewnych dowodów, że obwiniony dopuścił się zarzucanego czynu i w sposób złośliwy.

II. Obrazę art. 92 kpk. i 410 kpk. przez zaniechanie przeprowadzenia dowodów, o których istnieniu Sąd wiedział i mógł je przeprowadzić, a wręcz miał obowiązek , skoro orzekał o istotnych sprawach w imię wymiaru sprawiedliwości i wydał wyrok niekorzystny dla obwinionego.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk. oraz art. 427 § 3 kpk. i w zw. z art. 438 pkt 2 kpk, wskazał obwiniony i jego obrońca także na istniejące dowody - zestaw połączeń telefonicznych (bilingi) ww. telefonów o nr, nr : (...), (...) i treści rozmów oraz przesyłanej korespondencji , które Sąd z urzędu w oparciu o art. 167 kpa. pomimo, że nie był wnioskowany przez stronę , ale znany Sądowi, którego przeprowadzenie z urzędu uzasadniał stan sprawy powinien przeprowadzić, a które w rezultacie nie zostały uwzględnione w postępowaniu rozpoznawczym i przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia, co doprowadziło do obrazu art. 107 kw, polegającej na skazaniu obwinionego za wykroczenie gdy w istocie obwiniony mógł go nie popełnić i na to wskazuje zebrany w postępowaniu rozpoznawczym materiał dowodowy, a dowody z zapisów połączeń telefonicznych mogłyby dodatkowo bez jakichkolwiek wątpliwości wykluczyć zasadność zarzutów przypisywanych obwinionemu.

III. Obrazę art. 4 kpk, 5 kpk 7 kpk, 9 § 1 pkt 1 kpk polegającą pominięciu zasady: obiektywizmu, domniemania niewinności, na dokonaniu dowolnej , a nie swobodnej oceny dowodów, prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto oparcie orzeczenia jedynie na wybranej części materiału dowodowego,

bez należytego uzasadnienia tego stanowiska i dokonania oceny dowodów osobowych z pominięciem możliwości przeprowadzenia dowodów z biligów telefonów, którymi posługiwali się obwiniony i pokrzywdzona - zaniechając działania z urzędu .

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 437 § 2 kpk obwiniony i jego obrońca wnieśli o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie obwinionego, ewentualnie o przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obwinionego J. G. i jego obrońcy są niezasadne i nie zostały uwzględnione.

Bezpodstawny jest podnoszony w apelacjach zarzut obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 92 kpk, art. 410 kpk, art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 9 § 1 kpk (brak pkt 1 w tym artykule).

Zarzucając obrazę tych przepisów obwiniony i obrońca nie wykazali na czym miałyby ta obraza polegać. Z treści apelacji wynika jednoznacznie, że ponieważ obrońca i obwiniony prezentują inne stanowisko w sprawie, Sąd dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a także błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Wbrew temu, co twierdzą obwiniony J. G. i obrońca Sąd Rejonowy badał oraz uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego, przeprowadził dokładnie postępowanie dowodowe, zatem nie naruszył zasady obiektywizmu z art. 4 kpk. Wszystkie zebrane dowody poddał wnikliwej analizie i ocenie zgodnej z regułami art. 7 kpk.

Ocena dowodów dokonana przez Sąd jest swobodna, ale nie jest z pewnością dowolna i uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Z uzasadnienia wyroku wynika jednoznacznie, którym dowodom i dlaczego Sąd dał wiarę, a które z nich i z jakich powodów uznał za niewiarygodne. Argumenty podane przez Sąd na poparcie swojego stanowiska są logiczne i przekonujące. Obwiniony i jego obrońca w apelacjach ograniczyli się do cytowania pewnych wyrwanych fragmentów z zeznań świadków: K. G. (1), E. G., K. G. (2), P. G. i odmiennej oceny tych dowodów, ale nie przedstawili żadnych argumentów, które skutecznie podważyłyby stanowisko Sądu Rejonowego w tym zakresie. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy przy ocenie materiały dowodowego miał na uwadze konfliktową sytuację między małżonkami G. wbrew twierdzeniom obwinionego i obrońcy zawartym w apelacjach. Sąd Rejonowy uznał w części za wiarygodne także wyjaśnienia obwinionego i świadka A. G..

Podstawę wyroku, który zapadł w niniejszej sprawie stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy przepisu art. 410 kpk i art. 92 kpk. Niezasadny jest także zarzut obrazy przepisów art. 9 § 1 kpk i art. 167 kpk. Ani obwiniony ani obrońca, który występował od początku postępowania nie zgłaszali wniosku o przeprowadzenie dowodu z biligów telefonu, którymi posługiwali się obwiniony i pokrzywdzona. Sąd Rejonowy dysponował wystarczającym materiałem dowodowym dla rozstrzygnięcia sprawy i skoro z urzędu tego dowodu nie przeprowadził, to nie widział takiej potrzeby.

Nietrafny jest podnoszony przez obwinionego J. G. i obrońcę w apelacjach zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd za podstawę wyroku. Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i znajdują pełne potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach w postaci zeznań pokrzywdzonej K. G. (1) i świadków K. G. (2), E. G. i P. G.. W okresie od kwietnia 2012 roku do 20 czerwca 2012 roku obwiniony wielokrotnie dzwonił w godzinach dziennych, jak i nocnych na telefon komórkowy K. G. (1). Gdy ta nie odbierała, nagrywał się na automatyczną sekretarkę, a gdy odbierała wracał do starych spraw, awanturował się, wypytywał żonę, gdzie jest i co robi. Obwiniony przyjeżdżał do domu pod pretekstem spotkań z córkami, czy porozmawiania z pokrzywdzoną o sprawach córek, a w rezultacie awanturował się z żoną, miał do niej pretensje, że układa sobie życie bez niego, spotyka się z innymi mężczyznami. Prośby K. G. (1), aby dał jej spokój nie odnosiły skutku.

Nie ulega wątpliwości, że obwiniony J. G. swoim zachowaniem w pełni wyczerpał dyspozycję art. 107 kw. Zachowanie obwinionego nosi znamiona złośliwości i nic go nie usprawiedliwia. Obwiniony od dłuższego czasu nie mieszka z żoną i dziećmi, tylko z matką.

Z tych względów z mocy art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

O kosztach postępowania za postępowanie odwoławcze orzeczono na zasadzie art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk.